

Truyện Ngắn SƠI NGỌC (Ngọc Huyền): Chuyện Tình Không Đoạn Kết & Sinh Tử Một Kịp Người.

Lời từ Ban Biên Tập: Tác giả SƠI NGỌC (NGỌC HUYỀN) là một thành viên lâu năm của VTLV. Cô từng tham gia VĂN VTLV. Những truyện ngắn của Sơi Ngọc được đọc giả khắp nơi yêu mến và chuyển đi chia sẻ. Hôm nay VTLV xin giới thiệu 2 truyện ngắn rất hay của tác giả.

Chuyện Tình Không Đoạn Kết – Sơi Ngọc

Nhìn các con tôi được sanh ra và lớn lên ở đất nước thứ hai đã xong đại học, có ngày bốn ba, ban ngày đi làm, chiều về làm cơm nước lo gia đình con cái, tôi lại lấy thêm course để kiến thức được luôn cập nhật, làm tôi chạnh nghĩ đến cuộc đời mình đã từng như thế trong suốt mấy chục năm qua.

Mới đó, một chớp mắt đã 40 năm rồi xứ người mà tôi cảm thấy thân quen hơn quê hương thứ nhất nơi chôn nhau cắt rốn; 40 năm chưa một lần tôi quay trở về thăm nơi này, vì ba tôi, chú tôi, những người anh và các bạn tôi một thời sống ở chính nơi mình được sanh ra, đã bị bắt bớ, tù đày mà không biết vì tội tình gì! Nay kể chút, người thành phố nhân...

Tuy nhiên, nền văn hóa Việt và truyền thống đạo đức đẹp đẽ Á Đông vẫn mãi chảy trong huyết quản của tôi.

Một cuộc tình không đoạn kết mãi mãi ghi dấu ấn trong trái tim tôi, đã chôn vùi tận sâu trong lòng, hôm nay bỗng hiện về:

Tôi bắt đầu làm ngân hàng Montreal ở tuổi 26 khi vừa ra trường 1990.

Tôi nhớ ngày đầu tiên, họ dắt tôi vòng quanh xung quanh basement của một tòa nhà hai tầng thật to và bề thế, lối vào là một sảnh rộng, sàn làm bằng ceramic trông bóng loáng, soi thấy cả bóng dáng người. Bên trái sảnh là một giàn sáu cô tellers tiếp khách, rút và trả tiền vào công, cuối gian phòng cô thư ký ngồi cho bất kỳ câu hỏi nào của khách.

Công việc của tôi là xếp những tấm séc của khách hàng theo thứ tự của số tài khoản, thu xếp, chưa có máy móc nên tất cả phải xếp bằng tay, cho người xếp chi phiếu theo thứ tự thôi, còn đến ba người vì cả ngàn tấm, khi đến phải dò trên hồ sơ nhận từ head office mới sáng, chi phiếu nào bất buộc hai chữ ký vì tài khoản hai người đứng tên, hoặc account nào bị vơn nợ, phải đem tấm séc đó so sánh với chữ ký trên hồ sơ chính lần đầu mở tài khoản...

Những công việc này kéo dài hết hơn nửa ngày; sau đó chúng tôi mới ngồi vào máy bấm những tài khoản để rút tiền từ những tờ chi phiếu đó. Việc này tuy là thòp nhòt, nhưng đòi hỏi rất nhiều sự tập trung chú ý, vì nếu bấm vào máy lộn một con số thì Nợ và Có sẽ không cân bằng, phải mất rất nhiều thì giờ để coi lại từng cái check với từng con số đã bấm vào máy.

Nhóm chúng tôi gồm 6 người, ba người xếp chi phiếu, hai người bấm máy, một người chạy việc phụ bên ngoài như coi hồ sơ, dò chữ ký... và xoay tua vào mỗi hai ngày.

Tôi học việc rất nhanh, hòa đồng với mọi người; làm được hai năm thì tôi nghỉ một năm sanh con, rồi trở lại làm việc. Vì công việc đã quá quen thuộc lòng, tôi định bụng sẽ thi lên một chức vụ mới.

Giờ cơm trưa được một tiếng, cả đám người quây lại với nhau ăn uống, đứa nào cũng đem bánh mì sandwiches với trứng hay jam, cho mỗi mình tôi thường đem bún với thịt và rau để ăn cho nhẹ bụng, khi hâm lên mùi thịt xào hành tỏi bay khắp bếp. Từ đó ai cũng để ý đến tôi, và cũng cho mỗi mình

tôi là người Á Châu làm việc trong ngân hàng giữa những người tóc vàng và nâu. Chúng tôi nói chuyện với nhau thật rôm rả, ai cũng kể hoàn cảnh gia đình mình ra sao, rồi chia ăn uống để ăn của nhau, nhất là món ăn của tôi ai cũng muốn thưởng!

Thói quen của những người Tây phương là chờ rửa bát vào cuối ngày, khi bữa tiệc chén đĩa, chứ không như người Á Đông, rửa ngay và úp chén cho sạch sẽ. Bữa trưa hôm đó, chén bát bày bừa, tôi thấy khó chịu nên tự ý đi rửa để có cái sạch cho tiếp sau vào ăn, từ một giờ đến hai giờ trưa thường là những cấp bậc cao như cấp văn, chuyên viên, giám đốc... Phấn lớn hôm nào cũng chờ một mình tôi đứng rửa bát và xếp vào tủ thật ngăn nắp vì như đã nói ở trên tôi làm việc rất nhanh vì thạo việc nên không cần nhiều thì giờ lắm.

Hôm nay vì chén bát hơi nhiều, tôi rửa mãi vẫn chưa hết, cho đến hơn một giờ, tôi nghe tiếng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên sau lưng:

-Cô Lily siêng năng quá!

Tôi quay lại bắt gặp Martin, giám đốc phân khoa cấp văn, tôi mỉm cười chào :

-Chào anh, anh khỏe chứ?

Martin đứng bên cạnh tôi, tay cầm hộp cơm đem từ nhà, định hâm lại:

-Mình làm cùng một nhà băng, mà chúng bao giờ có thì giờ nói chuyện với nhau, lâu lâu gặp nhau ngoài cửa hoặc vào những buổi họp, tôi chỉ biết nhóm các cô làm việc rất tốt, cho chúng tôi một hậu thuẫn rất đáng lực, nhờ nhóm làm việc cần thận nên khách tôi rất hài lòng, gởi lời khen đến các cô đấy.

-Anh đã quá khen thôi; chúng tôi chỉ làm việc theo yêu cầu của khách hàng, khi làm việc phải rất thận trọng, kỹ lưỡng,

cũng muốn ngân hàng mãi giữ vị trí số một của Montreal chứ... Về lại công việc này tôi đã làm được ba năm nay rồi, nên rất rành, đến thuộc luôn những tên của khách “xộp”.

-Hôm nay tôi mới có cơ hội gặp cô để nói tiếng cảm ơn... và đến cả nhóm cô luôn.

-Chúng tôi thường xuyên làm việc dưới basement nên chỉ biết các vị giám đốc, cả văn ... trên list tên của số, chưa bao giờ được gặp trực tiếp và nói chuyện như vậy... Hôm nay vì phải rửa đống chén này nên mới có dịp gặp anh!

-Oh mà sao không có ai giúp... em rửa hết vậy? họ ăn xong là bỏ đi hết như vậy sao?...thật bậy quá!

Anh ta lục lọi xung quanh chỉ tôi đứng, lôi ra một cặp găng khác, đeo vào tay và cùng giúp rửa với tôi. Tôi vội vàng xô nhẹ anh ta ra, nói:

-Anh hãy đi ăn cơm trưa đi, không đói hay sao mà đứng rửa chén chứ?... Coi chừng xỉu vì cái bụng rỗng đấy!

Chàng cười vui, để lộ hàm răng trắng đều:

-Tôi cũng muốn được hàn huyên với em một chút đó mà, chén không còn nhiều nữa, hai người rửa sẽ mau hết thôi.

Lần đó tôi mới biết người ta thường nói đàn ông tây phương ga-lăng quí là không sai. Martin vừa rửa chén, rồi lau và xếp vào tủ rất nhanh và thành thạo, còn khoe thành tích :

-Hồi tôi học trung học, đã từng đi làm ở những restaurant rồi nhé, từng khiêng để ăn, lấy menu, và rửa bát rất rành, đừng chê tôi đấy!

-Tôi đâu có dám chê, mà ngược lại, phục anh quá, thấy anh rửa là biết người có kinh nghiệm rồi, không có anh giúp thì chắc tôi phải đứng đây thêm nửa tiếng nữa đấy...Lại trở giờ làm việc!

-Hôm nay nhóm em có nhiều công việc không?

-Cũng không nhiều lắm, chúng tôi rất quen và thạo việc nên cũng không bận lắm.

-...Ah mà em đã làm công việc này bao lâu rồi nhỉ? Nếu hơn hai năm rồi thì nên đi việc đi!...Có thích công việc đầu tư không? ...Nói chuyện với khách, công việc họ đầu tư vào loại nào...Em hãy gửi resume cho tôi, phân khoa chúng tôi đang cần người đó!

Chàng như đọc được ý định của tôi.

-Chắc hẳn là tôi thích đi việc rồi, mà ...có nhiều người thi vào công việc này không?

-Khoảng vài người thôi, em cũng rất có cơ hội mà, đừng sợ nhé, hãy tự tin chứ!

Tôi nhìn thẳng vào cặp mắt Martin, giữa bóng tối của gian bếp, cặp mắt trong xanh lơ của anh ta thật sáng và đầy cảm tình, cho tôi thêm sự tự tin, chàng lặp lại :

-Đừng lo, làm việc với tôi em sẽ tràn đầy năng lượng mỗi ngày...

Martin đã hỏi về cách làm việc của tôi rất nhiều qua giám đốc trực tiếp, nghiên cứu resume, nói chuyện với bà giám đốc nhân sự, ai cũng nói tôi rất chăm chỉ, có trách nhiệm và vui vẻ hòa đồng với mọi người.

Chức vụ đó có 4 người thi vào, tôi thật sự rất lo vì ngoài trình độ học vấn không kém đâu, họ cũng là người bản xứ, cùng suy nghĩ và tiếng nói với nhau, lẽ nào lại chọn tôi? một người gốc Á, tỵ nạn ở nước họ chưa được bao lâu!... Thôi kệ cứ thi đại cho có kinh nghiệm.

Niềm vui vỡ òa khi một tuần sau đó tôi nhận được email

người trúng tuyển vào ch^o tr^ong đó là tôi! Các bạn dưới basement ôm hôn tôi và chúc con đường sự nghiệp c^oa tôi được thăng ti^on, nhi^u may m^on. Tôi bi^t mình sẽ xa nhóm bạn cũ, nên trưa nào ăn cơm xong, tôi cũng đứng r^a bát cho mọi người, đ^on n^oi anh bạn Mario khuôn mặt r^u rỉ nói:

-Sau này cô sẽ bận làm việc l^om, sẽ không có thì giờ xu^ong dưới đây ăn cơm với tụi này đâu, cô sẽ phⁱi ăn cơm với khách, với các giám đ^oc ...nên bây giờ cứ r^a bát đ^o nhớ đ^on chúng tôi đi!

Suzy cũng bu^on bu^on nói lời chia tay dí d^om với tôi:

-Không bi^t sau này nhà bank có tìm được ai đ^o thương gi^ong Lily không nữa, vừa gi^oi việc làm lại siêng năng r^a bát giúp tụi mình...

-Sẽ không còn người nào gi^ong vậy nữa đâu!

Tôi ôm hôn từng người, từ giã họ đ^o rời lên l^ou hai làm việc, hứa sẽ xu^ong thăm mọi người khi có dịp.

Martin là giám đ^oc trực ti^op c^oa tôi, chàng dành cho tôi một phòng làm việc ngay đ^oi diện với phòng chàng, phòng tuy không rộng l^om, nhưng hai bên tường toàn bằng ki^ong nên buⁱi sáng ánh n^ong ^om áp chan hòa tràn vào c^o phòng, tôi có th^o th^oy được những người khách đ^on từ s^onh chính dưới nhà.

Ngay khi bước vào phòng làm việc mới c^oa tôi, đập vào m^ot là một bức tranh vẽ bằng mực tàu núi non, có đ^ong c^o và ruộng bậc thang, những đường nét đậm nhạt cho th^oy được không gian đa chi^ou và có c^om giác nhẹ nhàng thư thái. Tôi được bi^t bức tranh này do chính tay Martin đã chọn và nhờ người treo lên, tôi trang trí thêm cây tr^ou bà leo trên đ^ou t^o sách, hy vọng nó mang đ^on sự bình an và may m^on trong công việc.

M^oi sáng, tôi phⁱi xem trên list những khách hàng b^o ti^on

vào trương mục của họ, một số tiền trên 10 ngàn đô, xuất xứ từ đâu, với mục đích gì; bơm vào tài khoản của người này, xem tất cả mọi dịch vụ của họ có đầy đủ chưa, nếu thiếu dịch vụ nào thì phải phone đến lấy hẹn với khách để mời chào họ, ngoài ra phải có đầu óc nhạy bén nhận biết người này nghề nghiệp gì, hoàn cảnh gia đình ra sao để giúp đỡ họ sâu sát hơn, tạo cho họ một niềm tin vào đội ngũ chúng tôi, lôi cuốn thêm gia đình, bạn bè...

Dưới sự chỉ huy đầy kinh nghiệm của Martin, nhóm chúng tôi gồm bốn người, giám đốc, cố vấn đầu tư, cố vấn cho vay tiền, và một người cho dữ liệu vào máy, chúng tôi làm việc phải hợp nhịp nhàng, lấy hẹn với khách, trình bày đầy đủ mọi chi tiết dịch vụ...nhóm chúng tôi là nhóm đầu tiên của ngân hàng nhận thêm một lượng khách lớn với khối tài sản khá cao.

Sau ba tháng cùng làm việc, sáng nào vào phòng dù sớm hay trễ, tôi cũng thấy ly cafe nóng hổi được pha sẵn với hai gói đường và sữa nhũ bên cạnh. Lúc đầu tôi tưởng cả nhóm ai cũng được ông giám đốc để mắt lo cho, nhưng khi nói chuyện với họ thì mới biết chỉ có mình tôi được chàng « tốt bụng » thôi.

Có lúc đang bận rộn dán mắt vào màn hình xem từng trương mục của mỗi người khách trên một list dài, chợt khi ngược mắt lên, tôi thấy từ bên kia phòng đi đến, Martin đang ngời nhìn tôi chăm chăm với một nụ cười đầy ẩn ý, mặc cỡ, cúi xuống, gục đầu vào máy mà trong lòng tự hỏi « tại sao ông ấy lại nhìn mình hoài thế kia! »

Buổi trưa mọi người đi ăn, tôi ngồi nán lại cho xong một hồ sơ, tôi nghe tiếng chân nhẹ của ai đó bước vào phòng, thì thòm :

-Tôi ... mua đĩa bún với thịt này ở nhà hàng Việt gần đây, em ăn thử xem gu của họ có ngon như của em làm không nhé...Hãy ngừng tay nghề ngơi đi, đừng làm quá sức, còn nhiều ngày ở

phía trước mà!

Khi tôi quay đầu nhìn ra, Martin đã đỡ đĩa cơm ở góc bàn, khép cánh cửa phòng nhẹ lại để cho tôi biết ngừng công việc và ăn cơm.

Trong một tuần lễ, mọi nhân viên phải ở lại một ngày trở vào buổi chiều đến 8 giờ tối, Martin luôn tìm cách ở lại với tôi để cho tôi quá giang về nhà, nhất là khi trời mùa đông lạnh tuyết và trời tối nhanh.

Chàng rất hiểu hoàn cảnh tôi có hai con nhỏ, nhà trọ đóng cửa vào giữa mùa hè, tuần gần cuối tháng bảy đến nửa đầu tháng tám, những nhân viên làm thâm niên thường hay lấy hè vào lúc này để được nghỉ hè cùng gia đình. Theo quy định ngân hàng chỉ cho phép hai người nghỉ cùng một thời gian thôi, nhưng chàng dùng « uy quyền » giám đốc cho phép tôi lấy ba tuần liên tiếp nghỉ ở nhà trông con vào thời gian nhà trọ đóng cửa này; có lúc chàng còn nói với tôi :

-Có tôi ở đây, em hãy hưởng mọi đặc ân mà tôi có thể cho phép được... Đừng ngại!

Tôi chớp mắt tỏ lòng cảm ơn:

-Tôi thật may mắn gặp anh, anh đã nhận tôi vào chức vụ này, tạo điều kiện cho tôi học hỏi thêm, quen biết với nhiều người trong giới ngân hàng, những vị chức cao, cấp liên bang, tôi rất biết ơn!

-Đừng nói thế, nếu không có tôi, em cũng sẽ biết họ thôi, làm ở nhà bank em phải đi họp với họ mà... Làm việc với em, tôi rất thích, tôi cũng được học ở em rất nhiều thứ, mà điều quan trọng nhất là tính cẩn thận và sự khiêm tốn; đừng nói là em mang ơn tôi nhé, mà ngược lại đây thôi.

Mọi lần nói chuyện với tôi, chàng nhìn thẳng với đôi mắt trong xanh lơ, tôi có thể nhìn thấy tận đáy tình cảm của chàng dành cho tôi, như một thứ duyên lành câm nín không có

dụng ý nào khác, giúp tôi bằng mọi cách, đem lại cho tôi nhiều lợi lộc là niềm hạnh phúc của chàng.

Những buổi tối cho tôi quá giang vợ, chàng kể vợ và con trai, trạc bằng con tôi, vợ chàng là người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập, ít hiểu nhau vì hai người lập gia đình hơi vội. Trước đó chàng có yêu một cô gái người Nhật, nhưng gia đình cô gái này không chấp nhận, cô phải vâng lời cha mẹ, lập gia đình với một người cùng xứ; mãi tình đầu tan vỡ đã làm chàng suy sụp và hạnh phúc không trọn vẹn khi lấy người sau này do tình cờ gặp nhau trong một quán bar.

Tôi rất thương cảm những lời tâm sự chân tình của giám đốc, dốc lòng làm việc và trả ơn bằng những kết quả thật quan trọng.

Luôn nhớ thêm là người phụ nữ Á Đông, dù xã hội có thay đổi nhưng thêm nhu cầu sự giáo dục của gia đình, tôi vẫn giữ gìn phẩm hạnh, tôn trọng giá trị gia đình như một cốt lõi đạo đức.

Tôi nhớ nhất vào ngày Giáng Sinh năm 2000, ngân hàng chỉ mời nhân viên thôi, không mời người phải nghỉ tham dự như những năm trước, để tất cả được nghỉ ngơi, vui chơi hết mình với nhau. Tôi chúc một nhà hàng lớn sang trọng vùng Laurentide cách Montreal một tiếng rưỡi, khi xe chúng tôi chỉ còn cách nhà hàng chừng một cây số, hai bên đường được trang trí bằng những dây đèn vàng để lấp lánh, hòa với những hạt tuyết trắng lấp lánh trên những hàng thông, có tiếng nhạc réo rắt, tạo thành một cảnh quang vô cùng ngoạn mục như đường vào thiên thai.

Bữa đó là ngày thứ sáu, chúng tôi làm xong lúc 4 :00 chiều, phụ nữ thay quần áo dạ hội, đàn ông mặc tuxedo, đi xe cùng nhau thong thả đó; tôi nhớ như in, chàng đã uống khá nhiều như muốn bỏ hết mọi chuyện buồn gia đình sau lưng, muốn vui chơi với các bạn trong công sở hết mình.

Khi tiếng nhạc valse nổi lên, chàng đã nghiêm trang ra

trước mặt tôi, hạ người xuống thấp với một tay đỡ sau lưng và một tay đưa ra phía tôi một cách rụt lịch sự, mời tôi nhảy bèn valse đầu tiên.

Tôi rụt rè và hơi chùn bước, ánh mắt chàng lơp lánh, trong xanh như vì sao đêm, chàng thì thm bên tai :

-Hãy nhảy với anh... sẽ chẳng còn cơ hội nào khác nữa đâu!

Trái tim tôi thôi thúc, tôi nhận lời, đỡ bàn tay mình vào bàn tay ấm áp của chàng, chàng siết nhẹ lấy tay tôi, kéo ra sàn, chúng tôi không nói với nhau một lời nào, chỉ say sưa đắm đuối nhảy với tất cả trái tim, phút giây ấy như chỉ có hai chúng tôi, gia đình và con cái không còn tồn tại trong đầu óc nữa; qua đó tôi hiểu chàng đã giành cho tôi một thứ tình cảm rụt sâu đậm mà không thể lộ được!

Những ngày tháng tiếp nối theo, năm này sang năm khác, thoág một chục bèn năm, chúng tôi vẫn tiếp tục làm việc chăm chỉ và đầy nhiệt huyết, chỉ tiêu của nhóm bao giờ cũng đạt hàng đầu, làm chàng thật vui và hãnh diện là đội tiên phong, lập nhiều công trạng nhất cho ngân hàng, cả nhóm tôi đều được hưởng những « bổng lộc » đặc biệt của nhà bank, dưới sự lèo lái tích cực của chàng; mỗi lần được thưởng bonus, chúng tôi lại kéo nhau đi ăn ở một nhà hàng khác nhau, nơi tiêng, để cả nhóm có thể nếm được những món ngon vật lạ của các nước trên thế giới.

Có những lúc làm việc căng thẳng, tôi nhìn sang phòng thấy chàng gục đầu xuống bàn, hai tay ôm lấy thái dương, mặt nhăn nhó, tôi text cho chàng :

-Anh hãy đi khám bệnh xem có bị gì không nhé, độ này thấy anh có vẻ mệt mỏi lắm!

-Chỉ làm việc nhiều quá thôi, anh bị migraine từ nhiều năm nay rồi, khó ng nữa.

Tôi tiếp tục làm việc trên máy đ̣n giữa trưa, b̄ng nghe một tiếng « r̄m » như ai bị té xuống đ̄t! H̄t hōng, vội đứng lên nhìn qua phòng đ̄i diện, giám đ̄c mặt nh̄n nh̄o, hai tay ôm l̄y đ̄u, m̄ h̄i v̄ ra như t̄m, chàng gục xuống bàn quần quai, s̄p té xuống đ̄t, xô đ̄y lọ đựng vīt, bình hoa r̄t xuống sàn nhà vỡ toang, r̄n r̄ :

-Nh̄c đ̄u quá! ... tôi...tôi...

Tôi vội chạy bay qua phòng chàng, lo l̄ng gọi kh̄ :

-Martin! Martin... anh có sao không? Có c̄n gọi ambulance không?

-Ôi nh̄c quá!... nh̄c...

Ba ngày sau, khi bước vào nhà thương, mùi ether n̄ng n̄c, chúng tôi được ch̄ lên l̄u ba, phòng 304B, t̄ng này dành riêng cho những người bị bệnh th̄n kinh, óc não...Tôi th̄y những người bệnh mặc những chīc áo màu xanh lơ dài xuống dưới tận chân, đ̄u tóc r̄i bù, những cặp m̄t vô th̄n, đôi môi xám ngoét, tay bị ch̄ch b̄i những dây nh̄o ch̄ng ch̄t, kéo lê theo những bình nước bīn, yên lặng di chuȳn qua lại ̄ hành lang, họ có v̄ từ trong giường mới ra cho đỡ m̄i vì đã nằm lâu quá.

Vừa bước vào phòng giám đ̄c Martin, đ̄u chàng qūn bằng tr̄ng mūt, đôi m̄t kh̄p ch̄t, bàn tay ph̄i bị ch̄ch một chai nước thūc, vợ chàng nḡi ̄ gh̄ bên cạnh, trên bàn bình hoa glaieul tươi đẹp làm át đi mùi khó chịu c̄a nhà thương, nàng đang c̄t cam đ̄ s̄n trên bàn, nàng ra đ̄u cho chúng tôi đi ra ngoài đ̄ cho ch̄ng nàng tiếp tục được nḡ yên lặng.

Ra đ̄n ngoài, Clara, vợ c̄a Martin òa khóc n̄c n̄, giọng run run k̄ cho chúng tôi nghe :

-Bác sĩ báo... báo... Martin bị cancer não, kh̄i u đã l̄n chīm

rất to, khó có thể cút đi được, đôi mắt đã ...mù 70% vì bị khời u chèn ngang tầm nhìn, mạng sống của anh ấy có thể tính theo ngày thôi! Hôm nay các bác sĩ đã mổ, chàng đang trong trạng thái bị say thuốc mê... Tôi không biết sẽ sống như thế nào đây... nều...

Chúng tôi bàng hoàng ôm lấy Clara, đau xót, tôi không giữ được nước mắt, thấy cả người run lên bần bật, muốn té xuống đất, một con dao vô hình đâm thẳng vào tâm hồn, tôi đau cùng một nỗi đau với nàng, chàng còn quá trẻ đời ...giã từ cuộc sống này! Tại sao chuyện lại xảy ra nhanh như thế? Chàng đã hại ai? Đã làm gì sai để bị trừng phạt như thế chứ? Tại sao những chuyện không may lại xảy đến với người tốt vậy chứ! Trái tim tôi như nổ vỡ, tung ra khỏi lồng ngực!

Tin dữ này được Clara báo cho giám đốc phòng nhân sự, cả ngân hàng ai cũng chết lặng vì Martin là một giám đốc rất nhiệt tình, sôi nổi và làm việc rất hăng hái, đem nhiều tiền và lợi ích cho nhà bank.

Từ ngày không thấy bóng dáng chàng ở phòng đời, tôi như người mộng du, đôi mắt luôn hướng về nơi ấy; căn phòng thật trống trải, chiếc ghế da cao được xếp quay vào bên trong, lưng quay về phía phòng tôi, có cảm giác như chàng vẫn ngồi ở đó, nhưng bóng lưng ấy sẽ không còn bao giờ quay lại nhìn tôi mỉm cười, đưa ngón tay cái lên động viên tôi nữa, sẽ chẳng còn ai như anh, chẳng còn cái cười nà miêng, ánh mắt như nói với tôi vạn điếu...

Tôi đem trở lại tượng Phật Bà Quan Âm nhỏ mà chàng đã mua tặng tôi khi chúng tôi cùng nhau đi gặp một người khách hàng người Hoa, ông ta có một tiệm tạp hóa bán những đồ lưu niệm dưới phố Tàu, đặt trên đầu tủ sách của chàng, để ngài phù hộ cho chàng sớm tai qua nạn khỏi, và làm việc lại với đội tôi.

Tôi nhớ khi chàng trao tặng tôi chiếc tượng Phật, chàng nói

:

-Tôi mong sao em có thật nhiều may mắn trong cuộc sống, mong em đạt được mọi ước muốn, hạnh phúc! Phụ nữ cần nhất là hạnh phúc; làm gì được để đem lại hạnh phúc cho em, tôi cũng muốn làm, cho dù có khó khăn bao nhiêu...

Tôi đã rất xúc động, biết mình đã có gia đình, con cái, tôi không muốn đi quá giới hạn cho phép, cũng không muốn gây thêm sự hy vọng vô vọng cho chàng, tôi chỉ biết nhìn chàng với cặp mắt đầy vẻ biết ơn và quay đi thật nhanh.

Tượng Phật Quan Âm mãi nằm ở gần đầu tiên trong tủ sách của tôi, tôi đều tâm sự với Ngài mỗi khi không tìm ra cách giải quyết với một khách hàng khó tính, hôm nay tôi đem trở lại phòng của Martin, mong Ngài sẽ giúp đem lại cho chúng tôi một Martin khỏe mạnh vui tươi hăng hái như xưa!

Điều ước này chắc có lẽ đã quá phù phiếm! Tôi không có phép màu để có thể níu giữ được sinh mệnh chàng!

Cho dù hình hài chàng không còn tồn tại nữa, nhưng trong tâm hồn và trái tim tôi mãi vẫn âm thầm để một ngăn trống cho hình bóng người!

Chờ đợi người về một khi nào mai!

Mơ màng tới câu « tình đừng phai »

Trên gian phủ phàng, buồn theo năm tháng

Tình duyên đành lỡ làng! (chờ một khi nào mai- Xuân Tiên- Ngọc Bích)

(Montreal, Juil'25)

Sài Ngọc

=====

Sinh T Một Ki p Người

S i Ngọc

Lá vàng đã l m l n trôi

U bu n đã l n th dài đi qua

Lệ nhi u đã gi t ngày thơ,

Môi h ng sẽ nhạt, má t phai đào

Còn gì nữa mà đ i trao

Cho người đ i những mơ cao không trùng...

(Mười hai b n nước – Nguy n Bính)

M i l n ng i học bài bu i t i, nhìn qua căn p (chung cư) đ i diện, tôi đ u th y căn phòng c a bà Sáu, mẹ chị Thương, m đèn sáng trưng, đ n hai ba giờ sáng, cũng v n th y dáng bà còng lưng bên bàn máy may; bà làm việc full time trong hãng may ban ngày, đêm lại cong người trước bàn máy công nghiệp đ tạo nên những chi c áo dài cưới có một không hai trong cộng đ ng người Việt.

Những cô dâu mới được truy n tai, đ u tìm đ n bà Sáu đ nhờ chính tay bà may áo mới ch t lượng đẹp, bà t m kiên nh n đ m từng hạt cườm, đây cũng là ni m đam mê khi ng m những cái eo con ki n và sự hài lòng c a những bậc phụ huynh c a các cô dâu tương lai trước ngày cưới. Bà là người thợ may áo dài đ u tiên tại Montréal nên được nhi u người bi t đ n, ch ng bao lâu căn p c a bà được trang trí với những nội th t r t nghệ thuật đ đón ti p khách may đ đ n từ kh p nơi.

Chúng tôi là hàng xóm khá thân c a nhau trong cùng một «building» cao t ng, g m c trăm căn p. Từ ngày định cư đ n Canada, thành ph Montréal, chính ph c p cho chúng tôi m i gia đình tùy theo s người, một p g m hai phòng ng rộng rãi,

một phòng khách, một cái bếp nhỏ; ban đầu họ cho là không tiện 3 tháng đầu, khi có việc làm là phải trả tiền mỗi tháng, nhưng số tiền muốn chi là tượng trưng để giúp cho người di cư có chút vốn tiêu遣 đặc trong nhà, sắm sửa quần áo, mua xe cộ đi lại...

Tôi biết gia đình chị Thương gồm hai mẹ con, ngày ấy bà Sáu chưa nhiều tuổi lắm, chỉ trên 40, bà chưa từng bước ra đường kiếm tiền bao giờ hồi còn quê hương, thế mà từ ngày đặt chân đến Canada bà đã phải đi làm, ban đầu lau nhà, dọn dẹp rác trong những shopping mall, sau này bà có chút vốn liếng về thăm Pháp, bà xin được vào hãng may; bà làm cực nhọc để nuôi con gái đi học, bà muốn chị sau này sẽ bớt khổ, sẽ làm một chức vụ nào đó kha khá để khỏi uổng công bà đã mang nặng đẻ đau, bị nhà chồng ruồng bỏ từ khi biết bà mang bầu là con gái; rồi bà và chị đã phải vượt biên vượt đi sang lại khổ sở trên biển cả, bao nhiêu khổ cực oan trái bà đã từng cầu xin Trời Phật để bà gánh vác thay con, để con gái có một cuộc sống thật nhàn nhã, sung sướng sau này....

Thời gian trôi qua nhanh như thổi đưa, những người ở cùng một «building» từ từ ăn nên làm ra, người mua nhà, kẻ đi đi làm ăn chỗ khác, chỉ còn lại gia đình tôi và bà Sáu vốn mãi ở cái building này vì giá bèo, nếu dọn ra ngoài thì sẽ không bao giờ tìm được một cái chỗ rộng rãi với giá này nữa.

Chị Thương học xong lớp 12, như ý nguyện của mẹ, chị lập gia đình với một người Hoa, có chức vụ cao trong chính phủ; chị là người con gái xinh đẹp minh khôi và duyên dáng nên rất nhiều anh theo tán tỉnh; chị đã yêu và lấy anh Chen, hơn chị 5 tuổi trong số những người theo đuổi chị. Ngày chị dọn ra theo chồng, hai mẹ con ôm nhau khóc từ biệt mà chúng tôi tưởng chừng như sự chia ly mãi mãi không bao giờ gặp lại!

Tôi nghe chị Thương nói với mẹ:

– Mẹ! hãy cẩn thận, chăm sóc bản thân, nhớ ngủ sớm đừng thức khuya quá nhé mẹ, mẹ đang có bệnh trong người, phải nghỉ ngơi

nhieu hơn. Con sẽ tìm cách để mẹ con mình đoàn tụ.

– Mẹ rất mong ngày ấy! Con hãy ráng giữ sức khỏe, có gì điện thoại với mẹ biết.

– Con sẽ nói chuyện với anh Chen để đón mẹ về cùng với con. Con không yên tâm khi thấy mẹ về với một mình.

Quay sang tôi, chị nói:

– Thi thoảng em chạy qua thăm mẹ chị, xem bà có cần gì thì em giúp hộ nhé, chừng tháng sau chị sẽ về lại....

Đêm nào cũng như nhau, tiếng máy may chạy sè sè bên nhà để điện làm tôi không thể nào không nhìn sang. Tiếng ho của bà ngày càng rõ, mỗi ngày một nhiều hơn là về đêm. Bà ôm ngực, ngói gục xuống đất, tôi vội vàng khoác chiếc áo ấm, chạy qua xem bà ra sao:

– Bác Sáu có sao không? Để con đỡ bác ngói lên ghế rồi uống chút nước gừng nhé.

Tôi giúp bà đứng dậy, bà tiếp tục ho, ho như xé phổi, tôi đưa tay vuốt ngực, đưa ly nước vào môi bà, nước chưa kịp vào miệng thì bà lại gập người xuống ho như muốn vắng luôn mấy chiếc xương sườn còn lại dưới làn da mỏng manh nhăn nhúm. Tôi chậm những dòng nước mắt nước mũi trào ra cả mặt khi bà vừa ngưng ho, lo lắng:

– Bác Sáu có đi xem bác sĩ chưa vậy? Bác sĩ có nói bệnh bác ra sao không? Cháu thấy bác ho nhiều quá như thế, để lâu sợ trở bệnh nặng thêm.

– Bác có đi xem rồi con, họ nói bệnh ho này khó chữa lắm, với lại... phải bác có một vật nắm... À mà bác nói con biết thôi nhé, đừng cho con Thương biết làm gì, nó lo mất công, con người chẳng ai qua được cửa ải!

– Bác Sáu sao bị quan vậy, phải nói cho chị Thương biết để chị về lo chạy chữa cho bác; sống bên Canada chứ có phải bên

Việt Nam đâu mà bác sợ tợn tiợn hay không có bác sĩ gì...

– Ờ... ờ để bác suy nghĩ lại rồi xem sao, nhưng con đừng nói cho nó biết nhé! Nó mắc lo cho chúng và con gái nó, nó không có để thì giờ cho bác đâu!

– Hồi đó con nghe bác nói sẽ đến nhà anh chị Úy Ú, nuôi giữ con bé luôn mà? Vậy mà cũng đã bao năm trôi qua rồi... bác vẫn một mình.

– Chắc không được nữa đâu con!

– Sao vậy bác?

– Bác không muốn làm gánh nặng cho nó! Con thấy bác phải đi làm, nhận được may mỗi đêm là hiểu rồi, mình nuôi con không sao, chứ nhờ con khó lắm! Với lại nó cũng có nơi khỏ riêng của nó. Mình muốn cho con sung sướng hạnh phúc thì bây giờ còn phân bua gì nữa!

Tôi nhìn bác Sáu thật ái ngại, bác chưa lớn tuổi lắm, nhưng da mặt sạm và nhăn, chứng tỏ bác chúng bao giờ có thì giờ săn sóc bản thân mình, bệnh ho của bác dai dẳng từ khi mới qua đây cũng 20 năm rồi mà chúng bao giờ dứt, lúc đầu vì đi làm, sợ nghỉ sẽ không có lương nên bác cố chịu đựng, sau này thì bác có đi khám bệnh nhưng lúc đó phải bác đã có vết nám nhò, từ từ lan ra nhanh mà chúng ai để ý tới.

Mỗi lần hai vợ chúng chị Thương về thăm bác cùng với con bé cháu ngoại, tôi thấy anh chúng thế chị và cháu bé xuống xe vào nhà mẹ, anh hẹn chị đến giờ sẽ tới rước để cho chị tha hồ tâm sự với bà. Nhưng thật ra anh Úy muốn tránh vào nhà, vì có một lần anh đã lên tiếng chê nhà bà hôi mùi dậu ăn, mùi nhà cũ khó chịu, bị dị ứng, cố muốn đứng bên ngoài chờ vợ con ra.

Để cho mẹ đừng lo, chị kể gia đình chị rất hạnh phúc, chúng rất chăm sóc yêu thương chị.

Con bé Thi ngoan ngoãn, 8 tuổi hồn nhiên chạy quanh bà ngoại kể đủ thứ chuyện cho bà nghe. Nó ôm cổ bà ngoại hỏi một cách

ngày thơ:

– Bà ơi, sao giường bà lại đổ xuống đất nằm vậy? Sao không kê cao như giường nhà cháu? Bà không sợ con kiến hay con bọ nào đó bò vào trong lúc mình ngủ sao?

Chị Thương giải thích cho con nghe:

– Con biết không! Hồi mới tới định cư tại Montréal này, chính phủ cấp cho bà ngoại và mẹ căn phòng này, lúc đó vô nhà trống trơn không có gì cả, phải lột quần áo ngủ dưới đất, rồi qua hôm sau đi vòng quanh các building gần đây thấy họ dọn nhà vứt rất nhiều đồ tốt như tấm đệm này cùng với nhiều chén bát còn tốt mà những nhà khá giả không dùng nữa, họ đổ ngay đống rác trước nhà, mẹ và bà ngoại đã học khiêng tấm đệm này về lau chùi cho hết mùi hôi của rác rồi trải tấm vải sạch lên nằm, thế mà đã hơn 20 năm rồi!

– Sao bà không thay chiếc giường mới ngủ cho sướng?

– Thôi, cái gì thay cũng được, nhưng chiếc giường này có mùi quen rồi, bà ngủ vậy cũng được con, mình chỉ cần một chỗ ngủ thôi, nhảm mồm lại chỗ thấy gì nữa, cần gì xâu với đẹp!

Chị kể lại với mẹ:

– Căn nhà của tụi con rộng rãi, một mình con phải làm vệ sinh từ tầng trên xuống dưới mỗi vài ba ngày một lần, anh Chen rất sạch sẽ, kỷ tính, không muốn ai đến nhà chơi cả, một công họ đem giày dép vào dơ nhà, mình lại khó nói. Ngay cả ba mẹ anh muốn đến với chúng con cũng không được anh tán thành vì anh nói ba mẹ anh vô rồi sau này con cũng sẽ lấy cô đó đem mẹ về nuôi, anh không muốn con bé sẽ bị ảnh hưởng của sự dạy dỗ cũ xưa của ông bà nội, ngoại; rồi vợ chồng con lỡ khi canh không lành cơm không ngọt thì ông bà lại tham dự vào khuyên răn... từ từ sẽ mất lòng nhau, chỉ bằng cứ xa, khi rảnh đến thăm nhau là được.

Tôi thấy sự hy vọng sẽ rời khỏi cái phòng cũ kỹ này của bà Sáu đã

tan biến, khuôn mặt đang tươi vui của bà bỗng chốc thất vọng, tôi sững lại, bà chốc có một đứa con gái, tất cả đều đặt hy vọng vào nó, sướng khổ gì cũng vì nó. Chốc một vài phút sau, tôi nghe bà trầm lời thông cảm với chị Thương:

– Ừ tính vậy cũng phải, mẹ ở đây một mình rộng rãi, tự do lắm, ăn uống không bao nhiêu nên cũng ít tốn kém, khách khứa đến may đến hoài, quên rồi cũng vui... Nếu về làng nhà con thì mẹ sẽ không có gì làm chốc buồn lắm! Thôi không sao, con cứ lấy trái cây trong tủ lạnh về cho cháu bé ăn. Con cũng không đi làm nữa, vậy cảm ít tiền mà mẹ đi làm và làm thêm ban đêm mà dùng nghe, mua đồ mới cho cháu đi học...

– Mẹ! mẹ cũng phải giữ mà dùng chứ, sao cho con nhiều thế?

– Mẹ có cần mua bán gì đâu, mẹ đẩy đồ hết rồi, đồ đạc mới cũng chẳng cần mua thêm, cho con tiền, mẹ sẽ làm ra tiền khác, có gì đâu mà lo. Còn con, nào là tiền ăn, tiền điện nước, lo cho con bé đi học, mua sách vở mỗi năm cho con bé, dùng nhiều thứ lắm, chốc lẽ cứ xoe tay xin tiền của chốc hoài, người ta khinh cho.

Chị ôm lấy mẹ, nước mắt ngấn dài:

– Con cảm ơn mẹ đã hi vọng cho con, mẹ đã không trách con không đón mẹ về ở chung mà còn cho con và cháu tiền bạc nữa, những đồng tiền này con biết mẹ làm lụng khổ sở, rất nhiều công sức, mẹ cho con cho cháu rồi sau này lỡ cần thì sao hỏi mẹ?

– Ôi con, không lo đâu, trời sanh trời dưỡng mà, về đi... yên tâm sống và nuôi con cho thành người là trả hi vọng cho mẹ rồi.

Bà xoa tay làm dấu cho con gái và cháu ngoại mau mau ra cửa, đến khi khép cửa lại sau lưng, tôi thấy bà còng lưng ôm lấy ngực ho xù xụ như bù lại mấy tiếng đồng hồ vừa qua bà đã cố nén! Thấy tôi ngồi yên nơi bàn, nghe hết chuyện, bà phân trần:

– Hứa với bác, con không được nói gì với con Thương nghe không, bác biết nó có nơi khác riêng của nó mà, chẳng nó là

người Hoa, không muốn vợ mình đi làm vì tính hay ghen bóng ghen gió, muốn nó ở nhà làm việc nội trợ, trông con. Những công việc không tên thì nhiều vô số, bác không muốn đên nó ở lại làm vợ chng nó cđng vì mình, chng nó đã từ chđi ba mẹ ruột cđa chính mình rồi, thì làm sao có thể chấp nhận người mẹ vợ này nữa chứ! Thôi kệ, mỗi người một kiếp con à!

Tuy nói thế nhưng bà vẫn không thể nào xóa được nỗi buồn, sự tủi hờn cho hoàn cảnh cô đơn của mình. Bà lặng lẽ đi làm, trầm ngâm suy nghĩ, ít ăn, thi thoảng lại thấy bà gục đầu trên bàn máy tủi thân, từng giọt nước mắt lăn chđi ướt cđ cái mặt bàn; sự buồn khổ và chán nản về cuộc đời âm thầm làm bà bị bệnh trầm cảm, tự giửu mình trong nhà, không muốn gặp ai, từ chđi nhận đđ may, ngay cđ với tôi mỗi lần đên thăm đem đđ ăn ngon cho bà. Tôi phđi vào ngđi nói chuyện với bà rất nhiều đđ dụ bà cùng ăn cơm với tôi, tiếng ho của bà không còn trong trđo như xưa mà ngày càng dđy đực, bà than mệt đau ngực và không muốn ăn cơm.

Chị Thương vẫn sống một cuộc sống nhẹ nhàng bên chng con chng hđ hay biết mẹ mình đang mang bệnh phđi nặng và trầm cảm.

Cho đên một hôm tôi đang ngủ, khoảng 2 giờ sáng, nghe tiếng ồn ào la ó chói tai vọng vào; bật dậy, thấy mấy chiếc xe cđnh sát và xe ambulance bật đèn xanh đđ nhấp nháy ở tđng đđt, dân chúng bu quanh, đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy 0 căn 0p đđi diện, một cô cđnh sát đang dìu bà Sáu đđu tóc rồi bđi bước ra khỏi nhà. Tôi hết hoảng, xđ đại đôi giày chạy qua hđi người cđnh sát:

– Sao... cô lại biết bà vẫn đên vậy?

– Cô là ai? Có quan hệ gì với bà này?

– Tôi xin lỗi, tôi là người hàng xóm thân nhất của bà, xin cô hãy cho tôi biết có chuyện gì được không?

– Bà này có con cái hay người thân gì không? Cô hãy theo tôi

vòng nhà thương cái đấy!

Tôi theo xe còng sắt đi như cái máy, lo lắng hồi lại:

– Vòng nhà thương? Tại sao?

– Bà đã leo lên thành lan can, muốn tự tử!

Tôi hết hoảng, chùng hững, dựng cẳng tóc gáy, chưa tin vào đôi tai mình, lắp bắp:

– Bà Sáu... bà Sáu muốn nhảy lầu tự tử sao?

– Phải rồi, may mà có người thấy gọi chúng tôi đến kịp thời. Tôi nghĩ bà bị bệnh, nên bây giờ tốt cỏi chúng tôi muốn đưa bà vào bệnh viện rồi hạ hồi phân giải!

Tôi theo vào ngóc phía sau xe ambulance cùng với bà Sáu, nhìn bà thật thảm hại, cái búi tóc thường ngày cuộn gọn ghẽ sau ót, nay rồi bời thành một mớ, cặp mắt sụp xuống tránh tia nhìn mọi người, như một đứa con nít làm lỗi, sợ bị la mắng; một tràng ho như xé phổi vang lên, bà mệt lả quẹo đầu sang một bên, tôi gọi nh:

– Bác Sáu! Bác Sáu! Nghe cháu nói không?

Bà ngơng đầu lên nhìn tôi, cặp mắt ngây dại:

– Tôi đang ở đâu vậy?

– Con sẽ đưa bác vào bệnh viện.

– Tôi không muốn sống nữa, tôi làm phiền con cái quá, nếu không có tôi thì cuộc đời nó sẽ nhẹ gánh hơn rồi, vì tôi mà con tôi cứ phải bận rộn... Tôi chỉ muốn chết thôi!

Rồi bà hét lên bất thành lời:

– Không! không! tôi không có bệnh gì hết, tôi không vào bệnh viện đâu! Đừng nói gì cho con gái tôi biết nhé, tôi van lạy mọi người đừng nói gì cho con tôi biết cỏi, hãy để cho nó sống

yên lành, đừng xáo trộn cuộc sống của nó! Tôi chịu được mà.

Bà vỗ lấy tôi, cong người dưới chân:

– Con... hứa với bác, khi bác hấp hối, hãy để bác ra đi, đừng gọi bác sĩ, đừng gọi xe cứu thương, bác sống đã đủ rồi, bác không cần ai đưa mình sau quan tài đâu! Sống còn không muốn thấy mặt nhau thì khi chết cần gì thăm hỏi! Hãy tiễn bác rời rời tro ra ngoài biển để cho bác trở về với cát bụi nhé.

Nói một lúc rồi mệt quá, bà xòu trên vai tôi. Một bác sĩ tâm lý đã nói với tôi:

– Có những người mẹ sống hết lòng vì con cái một cách thái quá, cả đời hy sinh nuôi con ăn học, dựng vợ gả chồng rồi lo lắng luôn cả hạnh phúc tương lai của chúng; lo sợ mình là gánh nặng, gây phiền phức cho con cái, ít tiếp xúc với bạn bè, nên lâm vào bệnh trầm cảm lúc nào không hay. Chỉ có một cách chữa trị duy nhất là người thân phải đi gần bà trong mọi sinh hoạt thường ngày thì mới giúp bà khỏi bệnh trầm cảm này; nhưng có vẻ đây là một đòi hỏi khó thực hiện!

Sau khi chẩn đoán, nhà thương đã giữ bà Sáu lại vì ngoài bệnh trầm cảm ra, bà còn bị ung thư phổi nặng nữa. Tôi bắt buộc không thể giữ chị Thương, và gọi chị vào để gặp bà....

Bà Sáu cuộn mình ngùi im trong góc phòng của nhà thương, bà không muốn uống thuốc cũng chẳng muốn ăn hoặc nói chuyện, gặp ai bà cũng la hét đui thng tay:

– Cút hết ra đi! Tôi không cần ai chăm sóc cả, tôi không có bệnh gì hết, hãy để tôi về nhà, tôi phải may áo vì đến ngày giao rồi.

Bỗng nhiên, bà đứng dậy ném hết những đồ đạc xung quanh xuống đất; bà chồm nhẹ nhàng và chảy nước mắt khi gặp chị Thương vào thăm bà mà thôi.

Chị Thương đã theo chồng từ 10 năm nay, chỉ về nhà thăm mẹ khi anh Chen cho phép, nay vì bà bệnh nặng, chị bỏ mọi công việc

nhà đến chăm sóc cho mẹ ở bệnh viện từ sáng sớm đến tối mịt thì bị chững nhấc mùng, không vừa lòng mãi khi về nhà trọ không có cơm sên. Cuộc sống gia đình trọ nên nặng nề khó sống, cho đến một ngày chững chị bỗng gần giọng:

– Một là chọn gia đình này, hai là chọn mẹ, nếu em cứ suốt ngày vào nhà thương chăm sóc bà, bỏ bê gia đình này thì hãy ký vào đơn ly dị đi!

Chị tưởng anh nói chơi, nhưng không! khuôn mặt anh thật lạnh lùng, anh không hiểu lòng chị đang xáo trộn như thế nào sao! Vào hoàn cảnh khó khăn mới biết lòng người, anh là người chững ích kỷ, chững muốn vợ phải hạ mình, chứ không hề đem xé xà đến gia đình cô ta có hoàn cảnh sống ra sao. Chị đau buồn không muốn to tiếng làm gì nữa vì đã quá hiểu con người của anh qua 10 năm chung sống; lặng lẽ ký vào đơn ly dị và dắt con gái ra khỏi nhà, đến thăm nhà thương với mẹ. Chị ôm mẹ khóc:

– Mẹ ơi, hãy tha lỗi cho con, hãy thứ lỗi cho đứa con gái ngu muội biết hiểu này, bây giờ con mới hiểu cuộc đời ra sao, chững có thể lấy người khác, nhưng mẹ thì chững có một trên cõi đời này mà thôi! Tại sao con lại nhìn không ra đến đến bây giờ mẹ ra nông nổi này. Con thật biết hiểu! Xin lỗi mẹ!

Từ hôm ấy, chị ở trong nhà thương giúp đỡ mẹ ăn uống, làm vệ sinh, dìu mẹ ra sân sau của bệnh viện ngắm cảnh, tắm nắng; hai mẹ con có dịp tâm sự thật nhiều chuyện. Dần dần bà bớt bệnh trầm cảm, nhưng bệnh ung thư phải của bà ngày càng khó chữa. Bác sĩ nói bà không chữa trị từ 20 năm nay mà sống được đến bây giờ thì thật là một phép màu!

Bà đau đớn mãi lên ho, có người quởp lại, khuôn mặt nhăn nhúm, nước mắt nước mũi ràn rụa làm chị cũng không thể nào chịu đựng nổi, ôm lấy bà như sên sàng gánh bớt sự đau đớn. Bà thều thào nói với chị trong hơi thở:

– Nếu cuộc sống này thật đẹp, có chút lượng thì sống lâu để hưởng đời, còn nếu khó khăn đau đớn quá, mẹ xin chọn cách ngừng lại đây! Nếu có sống thêm vài ba năm nữa cũng chững làm

cho các con khỏi sợ lo lắng thêm cho mẹ, không những vậy, mẹ cũng hành hạ chính bản thân mình. Còn nếu mẹ dùng ở đây thì tốt rồi như được giải thoát thật nhẹ nhàng.

– Không đâu, mẹ không hề làm phiền gì con đâu, con tự nguyện đến chăm sóc và ở bên mẹ mà, nếu không có mẹ, con sẽ rất buồn, rất đau khổ...Mẹ còn trẻ, họ sẽ làm hóa trị cho mẹ, mẹ sẽ khỏe... Mẹ đừng bỏ chúng con!

– Mẹ biết... mẹ sống không lâu nữa, sống đau đớn chịu đựng dần vật như thế thì làm sao vui? Hãy hiểu cho mẹ, cho mẹ xin lỗi con và cháu Thi, hãy để mẹ ngưng không chữa trị ung thư nữa nhé... Mẹ xin con! Mẹ cầu xin con...

Chưa nói hết bà đã gục đầu ho, cơn đau xé lòng ngực làm bà ngất xỉu, chị Thương phải gọi bác sĩ chỉch “morphine” cho bà bớt đau. Để bà nằm trong phòng bệnh, chị ra ngoài cửa gục đầu vào lan can một mình nức nở khóc cho vơi nỗi niềm, thương cho cuộc đời không may của mẹ con mình, buồn cho đời vô thường quá! Chị mong sẽ nối nghiệp mẹ, sẽ nuôi con khôn lớn như mẹ đã từng hy sinh vì hạnh phúc của chị, chị sẽ có những người bạn tốt để tâm sự, giúp đỡ, cùng vũ nhau vươn lên, chị sẽ để con gái sống cuộc đời của nó, sẽ là người bạn thân, nhưng không mong nó ở chung với con khi nó lập gia đình, chị muốn có một cuộc sống độc lập của riêng mình.

Càng sống chị càng thấy cuộc đời này như đã được sắp đặt trước, sống chết chia cách nhau một ranh giới mỏng manh, có ai biết chết là hết?

Chị sẽ phải chấp nhận sự quyết định của mẹ, để mẹ được giải thoát, ra đi trong thanh thản, an lành!

Sống chết cận kề trong phút giây

Ngay trong hơi thở, trút thân này!

Quay về Chánh niệm tan niềm tục

Lòng nhẹ nhàng vui trước đời thay.

(Thích Tánh Tuệ)

Sơ i Ngọc